

1 - James

Iemand met een gezond verstand zou hebben gezegd dat het niet slim was om midden in de nacht alleen in het bos te lopen. Er zouden zoveel dingen mis kunnen gaan. Men was bang voor moordenaars, verkrachters en andere criminelen, die om de een of andere reden alleen maar 's nachts Mortimer Forest onveilig maakten.

En dan hadden ze het nog niet eens over de dieren die er ronddwaalden. Vossen, vleermuizen, zelfs dieren die nog nooit in Mortimer Forest waren gezien, noch ooit gezien zouden worden, zoals wolven, beren en soms zelfs prairiewolven.

Broodjeaapverhalen, vond James. Mortimer Forest was een grap als het ging om wilde dieren en Ludlow zat vol met zich aan de wet houdende watjes. Waar zouden ze die criminelen vandaan moeten halen?

James had een grotere kans om te sterven in zijn slaap dan om op een of andere wijze vermoord te worden in Mortimer Forest. In feite was hij nu dus verantwoordelijk bezig. James hield van zijn autonomie en uit de duim gezogen mythen zouden dat niet van hem wegnemen.

De donkere bomen die hem omringden gaven James een vredig gevoel. Het was de stilte die hem het meest aantrok en de rust die het met zich meebracht. Er was geen geluid te horen, los van de wind tussen de bomen en het geritsel van nachtdieren. Soms scheen het maanlicht zo door de bomen dat het als een schijnwerper op de grond viel. Als James er dan onder stond, voelde het net als een film.

James had altijd al gevonden dat Mortimer Forest de mooiste plek in Ludlow was. Het maakte niet uit welk seizoen, al had de winter zijn voorkeur. In de winter, wanneer het Britse weer hen trakteerde op dikke sneeuwbuien, kleurde de bosbodem wit. De bladeren zouden al van de bomen gevallen zijn en alleen de sterkste vogels bleven achter.

De sneeuwvlokken dwarrelden sierlijk naar beneden en vulden de witte vloer zo snel, dat ze binnen een paar minuten elk spoor van James' aanwezigheid uitwisten.

Elke stap die hij zette, produceerde een krakend geluid waar hij niet genoeg van kon horen. Er was iets bevredigends aan het gevoel onder zijn voeten wanneer de sneeuw platgedrukt werd.

James merkte dat hij het hoofdpad allang had verlaten, maar dat vond hij niet erg. Na al deze jaren van nachtelijke wandelingen had hij een soort mentale kaart van Mortimer Forest gemaakt. Er bestond geen enkele kans meer dat hij zou verdwalen.

Het was maar af en toe dat James zulke wandelingen maakte. Als hij dit elke nacht zou doen, zou hij geen slaap meer krijgen. Het was vaak in de weekenden dat hij 's nachts naar buiten sloop om zijn hoofd leeg te maken. Als het aan James lag, zou hij hier gaan wonen en nooit weer naar de bewoonde wereld terugkeren.

Jammer genoeg was dit geen realistisch verlangen, want Gregory zou hem vermoorden als hij zonder waarschuwing zou verdwijnen. Hij bombardeerde James' telefoon nu al als hij een dag school miste, laat staan als hij helemaal niet meer kwam opdagen.

Plotseling ging er een schok door zijn voet, waardoor hij struikelde en recht op zijn gezicht terecht kwam. Hij vloekte, wreef over zijn neus en stond op. Het was niet de eerste keer dat hij zo in gedachten verzonken was dat hij vergat waar hij liep, maar dat maakte het niet minder pijnlijk.

James keek om zich heen om een beeld te krijgen van zijn omgeving en om zijn locatie te identificeren. Hij had zo vaak door het bos gelopen dat hij alle bomen, struiken en stenen van hun soortgenoten kon onderscheiden. Daarbij was Mortimer Forest geen Amazonegebied, dus het was niet moeilijk haar inhoud uit je hoofd te leren als je er maar vaak genoeg kwam.

Toch was er deze keer iets ongewoons. Het was meer een gevoel dan een observatie, maar het was er wel degelijk. Iets voelde vreemd aan, alsof er iets of iemand was die er niet thuishoorde en die hem vertelde wat hij moest doen.

Hij was op de plek aangekomen waar landhuis Lawrence stond: een eeuwenoud houten huis, waarvan niet veel meer over was. Het hout was verrot, gescheurd en op sommige plekken zelfs afgebroken. Het enige wat er aan glas over was in de ramen waren wat grote scherven. Er was nog steeds een voordeur, maar deze was zo vergaan dat het leek of de kleinste aanraking hem uit de scharnieren zou laten vallen. Het huis zelf was omringd door planten, onkruid en mos. Zij hadden de winter tot dusver overleefd.

Kortom: de plek was één enge ruïne.

Het was een stille regel in Ludlow dat niemand het huis mocht betreden. Volwassenen vonden het te gevaarlijk en kinderen werd verteld dat het er spookte. Natuurlijk waren er soms wel rebellen die naar binnen gingen voor de sensatie, maar het merendeel van de marktstad bleef ver van het landhuis vandaan.

Zelf was James nog nooit naar binnen gegaan. Hij had geen doodswens. Wie weet wat er zich achter de deur bevond. Een monster kon hem bespringen en hem ter plaatse uit elkaar scheuren. Hij was opgegroeid met al die griezelige verhalen en hoewel hij heus wel wist dat het onzin was, bleef een deel van hem stiekem nog steeds bang.

Daar was dat gevoel weer. Het voelde als iets bovennatuurlijks, iets wat hem naar het huis toe trok. Voor de eerste keer in zijn leven had hij de oprechte drang om het huis te betreden. Hij voelde niet dat het een keuze was, maar dat het hem werd bevolen.

Dit is gekkenwerk, dacht hij. Wat was er aan de hand? Hij was een verstandig mens. Waarom zou hij zich onnodig in een mogelijk gevaarlijke situatie willen begeven? Het sloeg helemaal nergens op, maar toch gebeurde het.

Ondanks het feit dat alles in hem schreeuwde om te stoppen, betrad James het verboden terrein. Zijn hart bonkte steeds harder naarmate hij dichterbij de voordeur kwam. Waarom deed hij dit? Waarom stopte hij niet?

Zijn hand raakte de met roest bedekte deurklink aan en James bevroor. Het gevoel was verdwenen. Zomaar. Zo snel als het gekomen was, was het ook weer vertrokken. Het liet een soort leegte achter, alsof dat gevoel er altijd al had gezeten, maar nu uit hem was gerukt.

James liet de klink los, verward. Dit huis speelde spelletjes met hem en hij was daar niet van gediend.

James rilde. Tegelijkertijd voelde hij zich bedroefd, treurend over een gevoel dat hij maar een paar minuten had gekend. Iets had hem verlaten, al wist hij niet wat.

Normaal gesproken keerde James terug naar huis met een tevreden gevoel, maar nu voelde hij zich allesbehalve.